

B2

ENDER DET MED ET KYS?

SIDE 4-5

Elvis – nu i farver

Anmeldelser er ikke hverdagskost på Bryggebladet. Men når vi så gør det, så gør vi det grundigt – og giver læserne valgmuligheden mellem en grøn og en gul anmeldelse

Tekst: Carsten Hansen
Foto: Ricardo Ramirez
redaktion@bryggebladet.dk

Så kom han endelig, den norske Elvis. Torsdag i sidste uge sang han i Kulturhuset Islands Brygge i mere en to en halv time. Og hvordan gik det så? Normalt er det ikke anmeldelser, der fylder i Bryggebladets sider, så når det sker, er det selvfølgelig med en speciel hensigt.

For hvad er en anmeldelse egentlig? Og hvem er vi at turde dømme andre? Hvem er bedst eller mest pålidelig: Den kulturradikale snob eller den dedikerede fan? Begge er vel egentlig forudindtagede, måske er anmeldelsen mere eller mindre på plads i forvejen – anmelderen har nok allerede besluttet sig. Men vi giver vores læsere mulighed for selv at vælge: Hvilken anmeldelse vil I helst læse? som i dogmefilmen Festens store dilemma kan I vælge den grønne eller den gule.

Den grønne:

Elvis Presley døde den 16. august 1977, men hans kunstneriske integritet var død mange, mange år før. Den skelsættende unge mand holdt op med at være ung og solgte ud på så mange måder, at det kunne være to forskellige karrierer, der var tale om. Når så mange mennesker alligevel vælger at kopiere hans musik og hans udseende i Las Vegas, Hollywood og på Bryggen, er det da sært, at det oftest er den sene, halvfede og noget fallerede sanger, der er oplægget.

Og ganske sådan er det også denne aften, hvor den norske Elvise Johnny Reel er troppet op med sit Christmas-gospelshow for at give sin version af en stjerne, der faldede for mange år siden.

Stemmen kan man ikke klandre, Johnny lyder som Elvis, og Elvis lød godt. Men det er, som om den norske kopi ikke helt selv tror på projektet. Med skæve øjekast til den kvindelige vandbærer udtrykker han nærmest mismod og opgi-

venhed. "Bliver dette show aldrig færdigt", synes han at tænke.

FORSTYRENDE KORSTEMME

Første sæt har en større variation af mindre kendte gospel-sange og enkelte julemelodier, kendte toner som Silent Night, hørt så mange gange før i så mange variationer, og andre, mindre kendte, a la I'll be Home for Christmas og If I get Home for Christmas.

Som sagt fejler Johnnys stemme ikke noget, fraseringerne er, som man kender dem fra Elvis, og sjovt nok er den på CD medbragte korstemme lige så iørefaldende til dette show, som i virkelighedens Are You Lonesome Tonight, og man kan næsten frygte, at Johnny kommer i samme situation som Elvis, nemlig ikke at kunne huske teksten af bare grin. Dette sker ikke, men grimasserne, mens han synger Winter Wonderland, kunne tyde på, at Johnny selv er klar over, at den korstemme fylder for meget.

Efter pausen er det ikke kun tøjet, der er skiftet, men også repertoire, for langsomt fader jule- og gospeltemaet ud – og vi ender med at få flere af de slidte, traditionelle hits som Johnny Be Good og In the Ghetto.

Johnny Reel får sat Elvis mellem to stole, christmas-vinklen flader ud – og der er virkelig tvivl, om det er parodi eller pastiche, vi er vidner til. Heller ikke denne gang lever kopien op til originalen.

DEN ANDEN ANMELDER

Men måske skulle den grønne anmelder være blevet hjemme og have sendt den gule, der er med på konceptet og klar til en fest:

Den gule:

I god tid før Johnny Reel går på scenen i Kulturhuset Islands Brygge, er de mange tilskuere bænket, klar til at have en god aften med musik vi kender. Mange har sat sig tæt på scenen med en øl eller et glas vin. Under hele koncerten sidder de opmærksomt og følger hver en tone, hver en frasering i Elvis-

imitatorens optræden. Andre sidder længere tilbage. Store ølkander bliver hentet ind fra baren, der bliver grinet og danset, da musikken går i gang.

Man kan grine eller græde over Elvis' noget prangende tøjstil, men Johnny Reel går all in og går på scenen i et sort sæt med guld og røde pailletter – og så giver han den gas.

Koncerten er annonceret som et christmas/gospelshow, og der lægges ud med sikre udgaver af gamle gospelsange om railways og valleys.

Den første julesang fra Elvis' store repertoire bliver Silent Night. Fraseringer og stemme sidder lige i øret, Johnny Reel er en meget dygtig sanger.

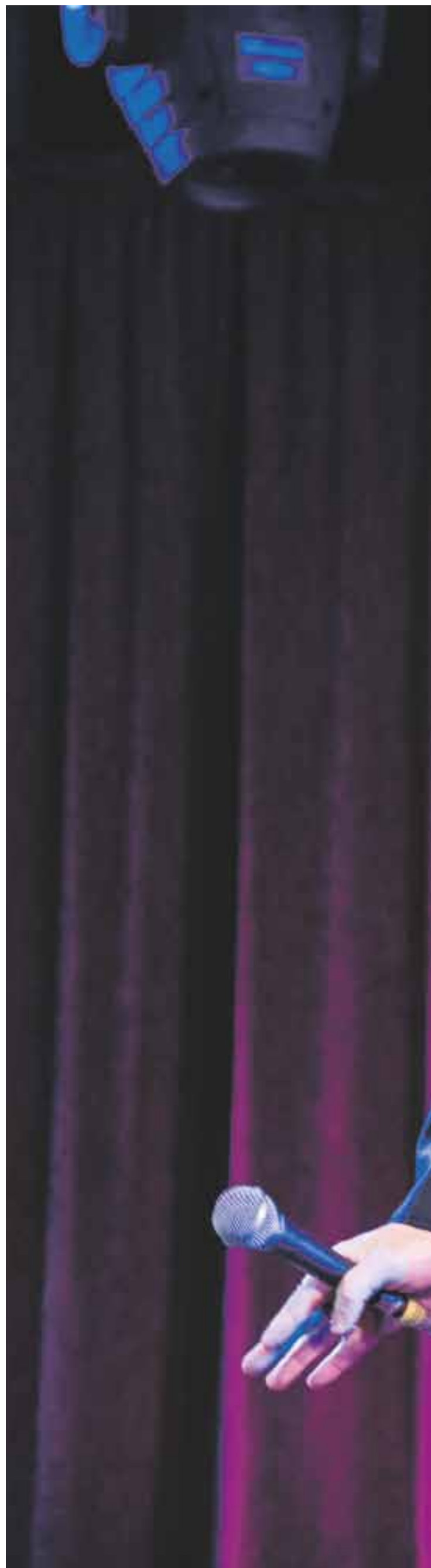
Tempo- og emneskift er kendetegnende for første del af koncerten, hvor First Noel fremføres sikkert og smukt, mens Winter Wonderland afslutter sættet med gang i den og humoristiske blikke – med sikker adresse til det forudindspillede kor.

NÆSTEN DEN RIGTIGE ELVIS

Efter en pause og et kostumeskift til et mørkeblåt sæt med ørnemotiv af pailletter på brystet og et, typisk for Elvis, enormt bredt bælte, kommer Johnny Reel stærkt igen med flere julesange. Efter en smuk udgave af Amazing Grace og den meget dejlige ballade Stand by Me bliver sættet mere hit-orienteret, så efter Blue, Blue Christmas får vi gode udgaver af I Can Help, Johnny Be Good og især In the Ghetto, hvor vi næsten glemmer, at det ikke er den rigtige Elvis, der står og synger for os.

Det var en aften, som Kulturhuset godt kunne være bekendt, nu kan julen bare komme an.

Elvis – alias norske Johnny Reel – på scenen i Kulturhuset. Attituden fejler ikke noget.

En centimeter et mandekys

Mandegruppe, skulle
Bryggebladets frygtløse
sig for at undersøge s
velmenende psykoter

Der var sat vand over både til at nikke en skalle og give et kys. Men det endte med en krammer.

Tekst: Hans Buhl

Foto: Ricardo Ramirez
redaktion@bryggebladet.dk

Brian siger, jeg skal rejse mig op, vi skal stå overfor hinanden. Det handler om at mærke sit personlige rum, forklarer han. I mine ører er det en invitation til hanekamp, jeg vurderer egen højde og Brians drøjde og går så roligt frem mod ham. Går. Går. Og det går kun en vej. Til sidst har Brian ryg og røv mod muren, jeg er helt oppe i snotten på ham, vores læber er en spids fra at mødes. Et kort øjeblik overvejer jeg at sætte trumf på med et hurtigt kys. Men man skal ikke lege med andres følelser... Og vundet har jeg under alle omstændigheder.

Den sejr vender vi tilbage til. Synes Brian.

TERAPI ER OGSÅ FOR MÆND

Men foreløbig kommer der en mail til redaktionen. Den er fra Brian Sebens og Carit Abrahamsson, de er psykoterapeuter. Brian har klinik på Bryggen og Carit i Dyssegård – og nu vil de starte nogle mandegrupper.

Mandegrupper, skulle det nu være moderne? Men det skader vel ikke at tale med Hr. Pøvt og Hr. Pøjt om det?

Derfor står jeg en centimeter fra mit første mandekys. Derfor sætter vi os no hard feelings ned bagefter og taler om sagerne. Om hvorfor en mandegruppe måske er moderne, Brian og Carit ville nok sige nyttig og nødvendig?

– Når mænd tumler alene med deres problemer og bekymringer, så bliver deres livskvalitet ofte forringet. Terapi er også for mænd, og i mandegrupper skabes et fristed, hvor mænds følelsesliv og betydningsfulde relationer bliver taget alvorligt, forklarer Brian.

Carit supplerer – og svarer også på mit udtalte spørgsmål:

– Altså, en mandegruppe er ikke et sted, hvor vi nødvendigvis skal sidde og tude. Men vi skal holde følelserne op i lyset. Og vi skal sikkert også tale om noget af det vigtigste for vores selvforståelse, seksualiteten, altså om pik og patter.

PIK, PATTER OG ANGST

Pik og patter, det er til at tage og føle på. Det er hjemmebane. Men følelser, oven i købet følelser, der skal holdes op i lyset... Slap af, mand, lad os se noget bold!

Brian går også ind for fadøl og fodbold, (ordene begynder jo også med 'f!'). Men en El Classico med skum, det må vente. Lige nu vil Carit i hvert fald hellere repetere de fem grundfølelser: Vrede, sorg, glæde, frygt og seksualitet.

Det kunne jeg ikke have gjort ham efter. Til gengæld er jeg smart nok til at have bemærket, at følelser lever deres eget liv. De kommer og går i min krop, som de lyster, jeg bærer bare rundt på dem. Nogle gange helst i strakt arm. Som om det hjalp noget.

– Man kan for eksempel ikke bare lade være med at være ked af det, bekræfter Brian.

Underforstået at det er vi mænd ret gode til. Altså at prøve på at negligere følelserne. Det er en klassiker. Som det også er, når vi bliver vrede, så vi ikke kan mærke vores sorg. Der er andre klassikere:

– Mange mænd går rundt og spekulerer på, om de er gode nok, om de overhovedet har ret til at være her. De har en måske ubevidst angst for, om andre vil dem, når de bare er sig selv. De føler sig utilstrækkelige, og ofte tror de, at de er den eneste, der har det sådan, siger Carit.

Og tilføjer, at 'seje' mænds åg på mindre seje mænds skuldre, 'dreng græder ikke', ofte står i vejen for, at angsten kan veksles til selvindsigt og hul igennem til de følelser, mænd ikke gider føle – eller rettere sagt ikke kan finde ud af at identificere og vende til en styrke, en universaltang i værktøjskassen for det gode liv.

– Når mænd føler sig utilstrækkelige, oplever de det som skamfuldt. Men vi er nødt til at erkende, at vi ikke er supermænd. Og at det er en mands forpligtelse at tage sig selv alvorligt, understreger Brian.

DET AUTENTISKE LAG

Den alvor ligger i at lukke op for posen, sætte ord på det svære – som alene af den grund bliver nemmere. Eller som Brian forklarer det:

– En selvhjælpsbog kan være okay, men den kan ikke tage dig hele vejen. Det er det, der sker mellem os, som er det vigtige.

Du kan nok høre, hvor det bærer hen ad. Du kan lige så godt løbe som kravle, i mandegruppe skal du. Eller?

– Det er ikke alle mænd, der har brug for en mandegruppe. Men for mange er det vigtigt, ellers når de aldrig ned i det autentiske lag, siger Brian.

Det autentiske lag, det er det, der kommer til syne, når small talk'en dør af sin egen indholdsløshed. Når vi taler sammen med alt det, vi har. Når vi tør sætte ord på det svære, det farlige, det vi ikke lige forstår eller kan afkode. Eller – som Brian udtrykker det, så man bliver helt mængdeforskrækket – 'alt det vi ikke har styr på'.

– Mandegruppen skaber et rum, hvor du kan arbejde med de sider af dig selv, som du gerne vil blive klogere på, og som du måske ikke helt kan forstå eller styre. Samtidig får du

en masse andre mænd at spejle dig i, som giver inspiration til, hvordan du kan tage ansvar i dit eget liv.

AT MISTE SIG SELV

Flot, det lyder flot. Men bare sådan at dumpe ned i en mandegruppe, altså hvad fanden snakker de mænd om, Carit?

– Meget ofte handler møderne i en mandegruppe om vores relationer til vores partner og børn. Hvordan man som mand kan opleve nærhed og få en dybere kontakt med dem, man holder mest af. Mænd har en fantastisk styrke, men bliver vi 'hijacked' af vores følelser og sårbarhed, når kriser opstår. Så er risikoen for at vi mister os selv – for eksempel i alkoholens tåger eller i et ukontrolleret temperament – meget stor.

Miste sig selv? Så er det trods alt federe at springe ud som mandlig følelsesjæger – og få livets mening på kornet.

– Hvis man spørger sig selv: Hvad kæmper du for i livet? Så vil svaret nogle gange være lysende klart. Andre gange oplever vi, at vi mister meningen med det hele. Så hvad eller hvem vi kæmper for, det er et af de spørgsmål, vi stiller skarpt på i mandegruppen.

Vi bør – kan jeg forstå – spørge os selv: Hvorfor går vi ikke efter det, vi vil have? Hvorfor går vi mænd ikke efter det, vi vil have? I stedet for at kalde 'ufedt' for 'fedt' og sige 'ja', når vi mener 'nej', i stedet for at spille skuespil og lade som om, i stedet for at rende rundt i et Superman-kostume, mens vi i virkeligheden spiller hovedrollen i 'Kejserens Nye Klæder' – alt sammen for et syns skyld?

Mand, jeg bliver syg – af alle de spørgsmål. Giv mig en pause!

GRÆNSEOVERSKRIDENDE

Her er det så, Brian inviterer mig op at stå. Til en øvelse dejligt fri for ord. Jeg er så klar – og om lidt er jeg en vinder. Eller hvad, Brian?

– Øvelsen kom til at dreje sig om at præstere. Frem for at mærke dit personlige rum, så kom øvelsen til at dreje sig om, om du kunne præstere at komme meget tæt på. Nogle ville måske opleve din adfærd som grænseoverskridende, fordi de oplever deres egne grænser tydeligere, end du gør, og derfor ville finde det ubehageligt, at du kom så tæt på.

Grænseoverskridende? Jeg skal give dig grænseoverskridende, skal jeg. Jeg skal stoppe dit hoved op i røven på dig, Brian, så du kan tale intimt med din indre mand.

Bagefter... Det kunne være, jeg skulle tage til et møde i mandegruppen.

FAKTA:

✚ Psykoterapeuterne Brian Sebens og Carit Abrahamsson starter i foråret en eller flere mandegrupper op på Bryggen. Er du nysgerrig, mand, så er der gratis introduktionsaften onsdag den 11. januar klokken 19-20.30 ✚ Yderligere info og tilmelding: fremkaldt.dk

fra

det nu være moderne?

se hankønsmedarbejder sætter

agen – og presser undervejs en

apeut helt op i et hjørne

En ydmyg redaktør siger farvel

Efter fire år tjekker Bryggebladets redaktør Hans Buhl ud og går på pension. Redaktøren vil 'nu flyve med andre drager', men før han sender dem mod himlens blå, deler han sine tanker om det at være en god journalist – i det hele taget, og ikke mindst på Bryggebladet

"Det er meget enkelt, det er fordi, det ser sejt ud", svarer Hans Buhl, da journalisten spørger til stjernerne på kinderne, som her bliver luftet under en reportagejrejse i Rumænien.

Tekst: Marianne Barfod
Foto: Augustina Iohan
redaktion@bryggebladet.dk

Jeg tænker ofte over, hvem jeg lige er. At jeg har adgang til at sætte mig og skrive en leder til måske 10.000 læsere. Hvem er jeg, der har den mulighed for at komme til orde? Som journalist må man huske, at faget kræver ydmyghed. Måske er man som journalist det sted i den demokratiske proces, hvor alle skulle være. Og fordi man er det, skal man være ydmyg, for det er et stort ansvar at være læsernes repræsentant.

– Jeg kan for eksempel ringe til overborgmester Frank Jensen og sige: "Hva' så, Frank? Det er der ikke mange, der kan. Derfor skal jeg også spørge om det, andre ville spørge om. Det handler ikke om mig.

Hans Buhl er en lang ranglet mand med høgenæse og to blå stjerner tatoveret på kindbenene. Når det er koldt, bærer han en strikket jordbærhue, samme model som børnebørnenes. Han hverken ligner – eller er – prototypen på en journalist, som vi kender dem fra TV- og magasinprogrammerne. Da

han i 2016 blev inviteret til nytårskur på Københavns Rådhus, måtte han spørge, om han måtte bryde dress-code, fordi han ikke ejer et jakkesæt. Det måtte han godt. Det er ikke det ydre, der betyder noget for journalisten Hans Buhl. Det gør det indre til gengæld.

VERDENS HELDIGSTE

Han beskriver sig selv som verdens heldigste mand – som har levet livet i en omvendt Murphys lov. Hvor det, der kunne gå galt, ikke gjorde det, og hvor det, der kunne gå godt, gik godt.

Hans Buhl kom sent i gang med uddannelsen til journalist, men da det skete, var det en af de ting i hans liv, der gik rigtig godt. Journalistikken passer rigtig godt til Hans Buhl og omvendt.

I løbet af journalistuddannelsen skal man halvandet år i praktik.

– Det er klart, at jeg ville til DR eller på Politiken, men jeg endte på Vestkystens lokalredaktion i Brørup. Hvor fedt var det? Det viste sig, at det var totalt fedt! Vi var helt tæt på læsere og kilderne, for det, vi skrev om, skete lige uden for døren, og

det, vi skrev, betød noget for læserne. Det, synes jeg, var stort!

VANVITTIGT VIGTIG AVIS

– Det er det samme med Bryggebladet. Alt det, vi skriver om, det er lige uden for døren. Bryggebladet er en vanvittigt vigtig avis. Det er måske ikke så tydeligt, når den udkommer, men hvis vi ikke udkom, er det min påstand, at borgergrupperne på Islands Brygge – Lokalrådet, FB-grupperne, Bryggen for Alle, Bryggen i Balance, borgere der er trætte af lokalplanerne i syd, modstanderne af byggeriet på Fælleden eller dem, der gerne vil bevare rideklubben – ville stå så meget dårligere. Hvis ikke Bryggebladet fandtes, ville de ikke have et sted at komme af med deres budskab. Hvem ville se og høre dem? Jeg er helt sikker på, at det ville afspejle sig i de beslutninger, der træffes på rådhuset. Det er ikke mindst i kraft af Bryggebladet, at politikerne føler sig forpligtede til at lytte til borgerne på Islands Brygge.

Hans Buhl roder rundt i kassen med eksempler og siger:

– Tag dansescenen. Hvis Bryggebladet ikke havde

løftet den debat ind i spalterne, var der aldrig kommet et borgermøde eller været nogen politikere, der havde ment noget om den sag.

– Vi sidder på en avis, der har mulighed for at give borgerne indflydelse. Vi giver borgerne en stemme, de ellers ikke har. Vi hjælper demokratiet på Islands Brygge på vej, siger Hans Buhl – og tygger et øjeblik på, om det er for store ord at bruge om sådan en lille avis som Bryggebladet.

JOURNALISTISK NØDVENDIGHED

Han tygger ikke længe, før han fortsætter:

– Vi i redaktionen er drevet og defineret af nødvendigheden. Den journalistiske nødvendighed for læsere – ikke for os.

– Det handler om, at Bryggebladet som udgangspunkt skriver om det, der er nødvendigt for læserne. Har de brug for det, er det vigtigt? På det punkt adskiller Bryggebladet sig rigtig meget fra langt de fleste andre lokalblade, der er pengemaskiner forklædt som aviser.

– Det er det journalistiske privilegium. At få lov til at

gøre en forskel, understreger Hans Buhl.

– Bryggebladet er ikke som de andre – det er helt sikkert, siger den lange mand og ruller sig en smøg, selv om man ikke må ryge på redaktionen.

Hvordan er Bryggebladet anderledes?

– For det første fordi vi ikke vil tjene penge! For det andet fordi Bryggebladet er delvis skrevet af læsere, folk, der selv bor på Bryggen. Det er en kæmpe styrke. Og endelig fordi Bryggebladet sætter sine egne journalistiske standarder.

HAN ER SGU RØD

– Bryggebladets journalistiske standarder betyder, at jeg prøver at glemme en del af det, jeg lærte på journalistuddannelsen. Jeg blander genrerne – og ofte vil man se i Bryggebladet, at skribentens holdninger skinner tydeligt igennem – også i nyhedsartiklerne. Det er meget bevidst, fordi hver gang man vælger et ord, er man ude over at være objektiv. Så hellere tone rent flag, det kan folk forholde sig til.

– Jeg har sat meget klare aftryk, det er tydeligt, hvad jeg mener om tingene. Det synes jeg faktisk kan være

en service for læserne: Det er tydeligt, hvad afsenderen mener, så har læseren noget at spille bold op ad. Der er selvfølgelig nogle, der har ment, at jeg var kommunist eller rød. Til det er svaret ja!

Hans Buhl har aldrig lagt skjul på sit ståsted, men efter tankens og erfaringens lille hjælper står klar i kulisserne med nye stikord.

IKKE ET MENIGHEDSBLAD

– Når man er så tydelig i sine holdninger, har det også en skyggeside. Redaktionen fik for eksempel et anonymt brev fra en læser i debatten om Amager Fælled, hvor afsenderen ikke turde opgive sit navn af frygt for at blive hetzet på grund af den generelle stemning. Sådan må det jo ikke være! Af samme grund bragte vi det indslag. Folk må sgu ikke være bange for at deltage i en debat – uanset hvad de mener!

– Bryggebladet skal ikke fortælle læserne, hvad der er rigtige og forkerte holdninger. Det er ikke noget menighedsblad, vi skal lave. Det er ikke kun til dem, der mener det samme som os. Vi skal passe på, at vi ikke tager beslutningerne for folk om, hvad de skal mene.

– Skulle jeg fortsætte på Bryggebladet, ville jeg nok holde mine personlige holdninger mere for mig selv.

Fire år som journalist og redaktør på Bryggebladet som bryggeboernes mand i medgang og modgang, er der konklusioner, der falder lige for, nu hvor redaktøren har sat foden på dørtrinnet og er på vej ud til nye eventyr?

STOP GRAVKØERNE

– I de godt fire år, hvor jeg har været med, har der været en række sager, hvor læserne har haft meget markante og ens holdninger, men min erfaring siger mig, at hvis man som bryggebo mener noget om noget, man faktisk kan være med til at påvirke, for eksempel udviklingen på Amager Fælled, så har virkeligheden vist, at i mange af de sager er folk er stået af på halvvejen. Der må folk stå sammen og kæmpe. Det har jeg til gode at opleve.

– Hvis man ikke er villig til at gå hele vejen for at forfægte sine holdninger og kæmpe for det resultat, man helst vil have, så er man nødt til at blive pragmatisk – og gå positivt efter en løsning, der ikke nødvendigvis er den, man helst vil have.

– Virkeligheden her på Islands Brygge er, at de stær-

ke holdninger står i hjørnet og råber ud i mørket – og det flytter ikke et komma. Jeg deltog i folkemødet om Amager Fælled, og jeg kan bruge det som eksempel på, hvad jeg mener:

– Af de 3-400, der deltog i folkemødet om Amager Fælled Kvarteret, var – min vurdering – minimum 95 procent mod byggeriet, men min erfaring siger mig, at de ikke er indstillet på at gå hele vejen. De markerer en modstand, men bukker nakken, når det alligevel bliver på en anden måde – hvad der i øvrigt ikke overrasker dem. Hvis man spurgte de samme 3-400 mennesker, om de har tillid til den demokratiske proces, som den for eksempel kommer til udtryk i høringer, så ville et stort flertal – igen min vurdering – sige, at høringer og den slags er skuespil for folket, at processen altså er udemokratisk.

– Min konklusion er, at vi accepterer beslutninger, der går os imod, og som vi grundlæggende mener er baseret på et udemokratisk fundament. Og deraf: At meget få ting betyder så meget for os, at vi vil gå hele vejen. Det gælder ikke kun på Bryggen, det er en generel tendens.

– Jeg savner selvfølgelig, at de 30.000, der har skrevet

under mod byggeriet på Fælleden, mener det så meget, at de handler på deres overbevisning og stiller sig i vejen for gravkøerne.

DEN RETTE STØRRELSE

– At være journalist indeholder en masse dejlige elementer, som jeg er glad for. Jeg har fået lov til at vade ind i folks liv – spørge og få svar. Jeg har lært alt muligt ved at se ind i alle slags virkeligheder. Jeg har på alle leder og kanter været inde omkring så mange historier om liv på godt og ondt. Det var aldrig sket, hvis jeg ikke havde været journalist.

– Man skal finde sin rette størrelse som journalist. Vi, der skriver Bryggebladet, er meget opmærksomme på, hvem af os der har skrevet hvad i avisen. Men vi er nok de eneste, der lægger mærke til det – for læserne er Bryggebladet bare en helhed.

– I min journalistiske karriere har jeg oplevet, at positionen kaster en masse smiger af sig, invitationer til middage, rygklapperi, den slags. Så er det, man skal holde fast i sig selv for ikke at få storhedsvanvid. Det er noget, man skal undgå, man skal finde sin rette stør-

relse. Man burde være en ydmyg budbringer. Når man er journalist, er det vigtigt at holde fokus på, at man skal formidle den viden, man har adgang til, som andre ikke har. Det kræver ydmyghed at holde sin sti ren, holde de personlige vendettaer ude og ikke blive fanget i fælleden med "læg lige mærke til mig".

KÆRLIGHEDEN TIL ORD

– Min største glæde som journalist er at skrive. At rumme livet, afkode virkeligheden og sætte ord på det. Jeg elsker at skrive, jeg elsker ord. Jeg synes, ord er fantastiske, der er ord om alt til os – og dem, der ikke er, kan vi selv lave. Der er frit valg, og der er aldrig udsolgt. Ord er aldrig fattige, ord kan alt, det er kun den, der bruger dem, der begrænser.

– Når jeg skriver, tænker jeg, jeg har en kuffert fuld af ord, så er vi et team. I begyndelsen er det mig, der styrer, senere er der en lille hånd, der rækker ord op til mig.

GLOBALT OG LOKALT

– En af Bryggebladets målsætninger, imens jeg har

været her, har været at gøre det globale lokalt og det lokale globalt. Det handler om, at Bryggen ikke er en lille isoleret ø. Altså, alt hvad der kan ske her, sker også andre steder. Derfor tog vi til Rumænien og fandt ud af, hvor og hvad bladsælgerne kommer fra, derfor tog vi til Amsterdam og hørte om, hvordan den by håndterer nattelivet. Begge dele gjorde vi med afsæt i et bryggeproblem, en bryggevirkelighed.

– De artikler, der har betydet absolut mest for mig her på Bryggebladet og faktisk i det hele taget, er artiklerne om rumænerne her på Bryggen. Det var et forsøg på at fortælle læserne, hvem de mennesker, vi møder foran vores indkøbstempler, er. Det var et forsøg på at favne en udsat og svag gruppe – og skifte billedet fra en anonym mørk mand til at vise en person med kone og fire små børn derhjemme.

SÅRBARHEDEN

Arbejdsglæde er et kendt og skattet begreb. Når vi er glade for vores arbejde, er livet godt, men findes det modsatte begreb? Hans Buhl dykker dybt i aflejrin-

gerne fra et langt arbejdsliv med mange forskellige job. Han har hele tiden været lidt på vej, videre i livet, ledt efter en lille snert af noget nyt.

– Sorg er et voldsomt ord, det hører andre livsbegivenheder til, men jeg synes, det er en trist at opleve, at gode, ressourcefulde mennesker går til grunde, fordi vi er så dårlige til at passe på hinanden – at vi lader ting ske og er så, hvad skal jeg sige... umenneskelige.

– Jeg ved, hvor mange mennesker, der har brug for hjælp. Næstekærligheden er svær at få øje på. Vi er bedre til at skubbe væk og se ned på andre mennesker. Ikke fordi vi er onde eller ufølsomme, men fordi de mennesker måske minder os om vores egen sårbarhed. Og det gør os lidt bange.

TAKKETALEN

Det er slut nu, talerstolen er gjort klar til at sige tak. Redaktøren rømmer sig:

– Tak til læserne, til kilderne, til kollegerne. Til alle der gør Bryggebladet til en unik avis. Jeg har nydt hvert sekund. Det har været en leg at være på Bryggebladet. Men nu skal jeg flyve med nogle andre drager!

KULTUR PÅ BRYGGEN

17/12 KL. 20 ÅRETS MEST FUNKY JULEFEST! PAPA'S GOT A BRAND NEW BAG + SPECIEL GUESTS - JAMES BROWN TRIBUTE

KL. 19: Bryggens Spisehus byder på flæskesteg m. hvide og brune kartofler, brun sovs og rødkål. Vil du spise med, skal du bestille senest d. 15. december ved at ringe eller sende en sms til tlf. 50514560. Maden koster 125 kr.

koncertentré: 150 kr. Forsalg på k-i-b.dk

23/1 KL. 17 NYTÅRSKUR OG INDVIELSE AF TRAPPEN

Kulturhuset og Spisehuset inviterer til Nytårskur i Salen med livemusik, nytårskrammere og lidt lækkert til ganen. Vi har glædet os længe og nu sker det endelig! I dagens anledning kan du være en af de første til at betræde den nye opholdstrappe, når vi indvier den med festlige taler og en skål eller to. Traditionen tro, kan der også købes eller afhentes et 2301-Bryggekort som giver 15% rabat i caféen og til udvalgte kulturarrangementer.

Kortet købes online på k-i-b.dk og koster 40 kr.

VI ØNSKER JER ALLE
EN GLÆDELIG JUL
OG ET GODT
NYTÅR!

17/12 KL. 14 PÅ BIBLIOTEKET: JULEKONCERT MED GOSPELKORET POWERFUL LIGHT MINISTERIES

Kom i julestemning med det fantastiske gospelkor og støt børnehjem i Ghana. Gospelkoret Powerful Light Ministeries ledes af Pastor Stanley Adjeiquaye, der er stifter af organisationen Hope and Life som støtter børnehjem i Ghana. Organisationen modtager donationer som går til børnehjem i Ghana og vi vil gerne opfordre alle til at kigge i gemmerne efter tøj, legetøj, elektronik etc, kort sagt alt du ikke selv skal bruge, kan børnene i Ghana bruge.

Arrangementet er gratis.

Der er indgang gennem gården.

SE MERE
PÅ K-I-B.DK

**KULTURHUSET
ISLANDS BRYGGE**

JULETIDER I KULTURHUSET OG CAFÉEN:

Kulturhusets kontor lukker d. 22. december og åbner igen 2. januar. Spisehuset lukker d. 22. december og åbner igen d. 26 – 30 december og holder nytårslukket. 31. december – 1. januar.